

Mutluluk

Öyküleri

Hazırlayan

Murat Çiftkaya

GENÇ HAYAT

İçindekiler

Bilgelikte Saklı Mutluluk

Yolcu	13
Fırtınalı Havada Uyuyabilir misin?.....	14
Mutluluğun Sırrı.....	17
Dünyayı Değiştirmek	19
Kâğıttan Turna Kuşları.....	20
Elma Sepeti.....	23
Dünya Tarihi	26
Yola Ekin Dikilir mi?.....	29
Ay Işığı.....	31
“Ama Ben Âmâyım!”	34
Su ve Gül Yaprağı	35
En Asil İnsan	37

Hayat Güzeldir

Çamura Düşen Altın.....	41
Tebessüm	43
Hayatın Önemli Anları.....	47
Senin Kadar Özel Bir Kişi.....	53
Sevgi Zinciri	58
Hiçbir Zaman Geç Değildir	62
Elmas Küpeler.....	66

Sıkıntılı Ruhlara Öyküler

Martılar Mutluluk Getirir.....	73
Bin Misket.....	79
Sorun Sepeti.....	82
Bakış Açısı.....	89
Yaşlı Adam ve Köpek.....	92

Umuttan Mutluluğa

Altın Madalya.....	101
Mavi Kurdele.....	103
Sarı Ataç.....	106
Dünyanın En Güzel Yüreği.....	109
Posta Kutusu.....	112
Açık Kapı.....	114
Affin Erdemi.....	116
Bir Mabet Duvarından Alıntılar.....	118

Varlıklardan Mutluluk Dersleri

Kahve Fincanı.....	123
Bir Kalemin Öğütleri.....	127
Dünyanın En Güzel Ağacı.....	131
Kum Tanesinden.....	137
Yaşlı Kiraz Ağacının Hüznü.....	139
Anne Sevgisi.....	141
Tekerlekli Willy.....	143
Kanatlı Kurtarıcı.....	146

Kaderin Cilveleri

Manhattan.....	151
Yabani Menekşeler	153
Hayata Dönüş	155
Otostop	161
Köylüye Oda Yok	163

Önsöz

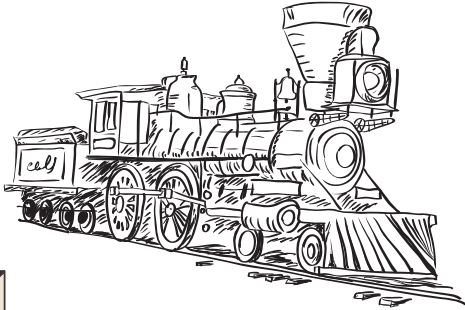
Kabul edelim, hayatta en çok ertelediğimiz şey mutluluk... Mutluluğu illa da bir şartın gerçekleşmesine bağlamıyor muyuz? Bir süre, sevdiğimiz kişiyi bulup evlenince mutlu olacağımızı sanıyoruz mesela. Bazen, bir çocuğumuz olunca geleceğini düşünüyoruz mutluluğun. Belki okulu bitirip işimizi kurunca gelecek mutluluk. Belki de işten el etek çekip emekli olunca bizi bulacak...

Bütün mutluluk beklentilerini bir kenara atıyor değiliz hiç şüphesiz. Sevdiğimizize kavuştuğumuzda, okulumuzu bitirdiğimizde, çoluk çocuğa karıştırmızda, işimizi kurduğumuzda ya da emekli olduğumuzda mutlu olduk, olacağız. Sorun şu: Hayatımızın hangi evresinde olursak olalım mutluluk dediğimiz o büyülü insan hâli ile aramıza, bir yerlerden bulup buluşturduğumuz bir takım engeller koyuyoruz. Bir türlü mutluluğu şimdi, şu anda hak ettiğimizi düşünemiyoruz. Mutluluğun bizi hemen şuradaki köşede beklediğini göremiyoruz.

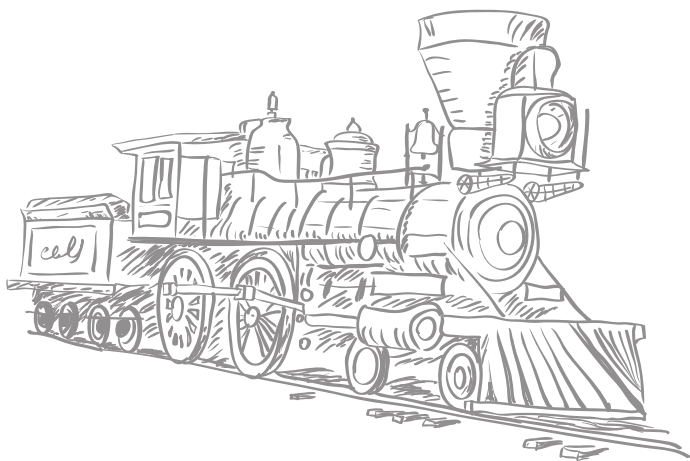
Hâlbuki, mutlu olmasını bilen için hemen burada bekler mutluluk. Belki bir tozlu duvarın ardında başını uzatıp sobeler bizi. Belki de şimdi önümüzde duran sokak manzarasının özel detaylarından başını uzatıp elimizi sıkmak üzeredir. Belki de eşinizin yorgun ama mütebessim çehresinde geziniyordur da bir “Merhaba!” demenizi bekliyordur. Belki şu bitmek tükenmek bilmeyen işler arasında saklı küçük bir zaferin dizi dibinde pusu kurmuştur muzipçe. Belki de yeni doğmuş bebeğinizin gözlerinin ışıltısında göz kırpyordur. Belki de şimdi elinizde tuttuğunuz bu küçük kitabın kokusuyla kalbinize teklifsiz sokuluvermek üzeredir.

Görüyorsunuz, bir iki sayfayı tutacak kadar önsöz yazılabiliyor Mutluluk Öyküleri hakkında. Bir de şu bilgileri ekleyelim de önsöz yerini bulsun istersiniz. Kitabın ortaya çıkması mutluluk verdi bize. Temennimiz odur ki; siz de okurken mutluluk duyarsınız, mutluluğu yakalamayı başarır ve mutluluğu erteleme alışkanlığından vazgeçersiniz.

Murat Çiftkaya

Bilgelikte Saklı
Mutluluk

Yolcu

Genç bir adam, ülkenin uzak bir şehrinde yaşayan bir bilgeyi ziyaret etmek ister. Uzun süren bir yolculuktan sonra şehre varır. Bilgenin evine misafir olur. Evde hiçbir lüks eşya yoktur. Sadece kitaplar ve oturmak için de minderler vardır. Evdeki tek mobilya, okumak için ayrılmış küçük bir sehpa ve bir eski iskemledir. “Sizin hiç mobilyanız yok mu?” diye sorar genç adam hayretle. “Peki, seninkiler nerede?” diye karşılık verir bilge. “Benimkiler mi?” der genç adam. Şaşırmıştır. “Ben yolcuym, biliyorsunuz.”

“Ben de öyle!” der bilge.

Fırtınalı Havada Uyuyabilir misin?

Bir çiftçinin okyanus kenarında çok geniş arazileri vardı. Çok sayıda mevsimlik işçiye ihtiyacı olurdu. Havası sert bu arazide çalışmak pek kolay değildi. Buraya bir kez çalışmaya gelen bir daha gelmek istemiyordu. Bu yüzden çiftlik sahibinin işi hayli zordu. Okyanustan esen sert rüzgârlar ekinleri savuruyor, sağanak yağmurlar binaları sular altında bırakıyordu.

Kimsenin çalışmak istemediği çiftliğe, bir gün zayıf ve kısa boylu bir adam geldi. Çiftlik sahibi şüpheli bakışlarla yaklaştı adama. Aradığı adam bu değildi! Yine de sordu:

“İyi bir çiftçi misin?”

Adam tevazuyla cevap verdi:

“Dışarıda fırtına varken, uyumasını bilirim.”

Adamın bu garip cevabını anlayamadıysa da başka seçeneği yoktu. Adamı işe aldı.

Kısa boylu, zayıf adam çiftlikte çalışmaya başladı. Sabahtan akşama kadar hiç durmaksızın çalıştı, çalıştı. Çiftlik sahibi adamın çalışmasından hayli memnundu. Üstelik havalar da iyi gidiyordu. Fakat bir gece okyanustan şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı. Ağaçlar şiddetle sarsılmaya, kapılar uğultuyla sallanmaya başladı. Çiftlik sahibi telaşla yatağından fırladı, eline kocaman bir kürek alıp işçinin yattığı kulübenin kapısını araladı. Adamı sarsarak uyandırdı:

“Çabuk kalk! Fırtına geliyor. Ekinleri bağlayalım, üzerlerini örtelim. Yoksa ıslanıp dağılacaklar! Hayvanları içeri alalım.” Adam hiç keyfini bozmak istemedi. Arkasını dönüp yorgana sarıldı,

“Kalkmam efendim!” dedi kararlı bir ses tonuyla, “Size dışarıda fırtına varken uyumasını bildiğimi söylemiştim.” Bu umursamaz tavır karşısında sinirlenen çiftlik sahibi, böyle birini işe aldığı için kendine lanet etti. Çaresiz, elinde küreğiyle telaşla tarlaya koştu.

Fakat şaşkınlıkla gördü ki bütün ekinlerin üzeri yağmurdan etkilenmeyecek biçimde sıkı sıkıya örtülmüş, rüzgâra karşı durması için de kat kat bağlanmıştı. İneklerin hepsi akşamdan ahıra konulmuştu, tavuklar içeri alınmış ve kapılar desteklenmiş, camlar sıkı sıkıya kapatılmıştı. Çiftlikte her şey fırtına gelecekmiş gibi

Murat Çiftkaya

hazırlanmıştı. Islanacak ya da dağılacak bir şey yoktu ortalıkta!

Çiftlik sahibi elindeki küreği yere bıraktı. Artık zayıf, kısa boylu işçinin ne demek istediğini anlamıştı. O da odasına döndü ve fırtınaya rağmen hiç endişesiz uymaya devam etti. Dışarıda fırtına varken uyumayı o da biliyordu artık.

Siz de fırtınaya yeterince hazırsanız, bir şeyden korkmanız gerekmez. Hayatımızın her anı zaman okyanusunun kenarında şiddetli fırtınalarla sarsılıyor. Bir an gidiyor, yerine gelmiyor. Her gün ömürden bir gün eksilterek gidiyor. Zaman aktıkça biz de tükeniyoruz. Saatler döndükçe, ömrümüz saniye saniye eriyor. Dışarıda hep fırtına var. Biriktirdiklerimizi dağıtmaya, sevdiklerimizi uzaklara savurmaya, bedenimizi toprağa sürüklemeye hazır bir fırtına! Bu fırtınada huzurla uyumayı biliyor musunuz? Fani olan sevgililerden, gelip geçici olan hazlardan yalnız Yaratan'ın yüzüne dönmek ve her şeyi O'nun adına sevmekle uyuyabiliriz fırtınada.

Mutluluğun Sırrı

Bir zamanlar, küçük bir kız çocuğu kırlarda koşarken, zavallı bir kelebeğin bir dikene takıldığı için uçamadığını gördü. Yanına yaklaşp kelebeğe zarar vermeden minicik hayvanı kurtardı. Bütün bu olup bitenlere şahit olan yaşlı bir bilge, kızın yanına geldi ve,

“Sen kelebeğe büyük bir iyilik yaptın, şimdi de ben sana bir iyilik yapmak istiyorum.” dedi. “Bu hayatta en çok neyi istiyorsan söyle.”

Küçük kız bir an düşündükten sonra, isteğini açıkladı:

“Ben, mutlu olmak istiyorum.” dedi. “Bana mutluluğun sırrını öğretebilir misin?” Yaşlı bilge, küçük kıza yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Küçük kız, o günden sonra mutlu bir yaşam sürdü. Aradan yıllar geçti, büyüdü. Ama mutluluğundan hiçbir şey eksilmedi. Öylesine mutluydu ki çevresindeki herkes onu ‘Dünyanın en mutlu insanı’ olarak görüyordu.

Murat Çiftkaya

Herkes ona mutluluğunun sırrını soruyordu. O ise bu ısrarlı soruları, yüzünde masum bir gülümsemeye,

“Ben yalnızca yaşlı bilgenin sözünü dinledim.” diyerek cevaplıyor ama bilgenin kendisine ne dediğini söylemek istemiyordu.

Yıllar birbirini izledi. Ve genç kız önce olgun, sonra yaşlı bir kadın oldu. Onun yüzüne, dünyalar tatlısı bir ninenin siması yerleştikçe, komşuları ve dostlarının endişeleri arttı:

“Ya sırrını bize söylemeden ölürse, ya mutluluğun sırrı biz onu öğrenmeden onunla birlikte mezara giderse? Bir şeyler yapmalıyız ve bu sırrını ondan öğrenmeliyiz.”

Komşuları bir gün toplu olarak onu ziyaret ettiler ve bir ricada bulundular: “Mutluluğunun sırrını sordumuzda bize hep yaşlı bilgenin sözünü dinlediğini söyledin.” dediler. “Peki, bilge sana ne demişti? Sakıncası yoksa onun sana söylediklerini bize söyler misin?”

Nur yüzlü nine “Peki!” deyip anlatmaya başladı: “Yaşlı bilge bana çevremdeki insanları, fakir-zengin, güçlü-güçsüz, sevimli-çirkin, kim olurlarsa olsunlar, şefkate muhtaç kişiler olarak görmemi ve onlara öyle davranmamı söylemişti. Bütün hayatım boyunca, onun bu sözünü hiç unutmadım ve öyle yaşadım.”